

РЕШЕНИЕ

№ 4823

гр. София, 19.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 23.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **10797** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по чл. 128, ал.1, т.6, във връзка с чл.204, ал.4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), чл.39, ал.1 и ал.2 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) и чл.82, §1 от Общия регламент относно защитата на личните данни (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (ОРЗЛД).

Производството е образувано по искова молба на Б. Н. С. от [населено място], подадена на 03.11.2020г. от пълномощника адвокат Л. Я., срещу [фирма], ЕИК[ЕИК]. В хода на съдебното производство ищецът Б. Н. С. почина, а делото продължи с участието на правоприемника ѝ Л. П. Я., която бе конституирана като ищец на основание чл.227 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), приложим във връзка с чл.144 от АПК.

Съдът е сезиран с искане да осъди [фирма] да заплати на ищцата обезщетение в размер на 5000 лева за претърпените от нея неимуществени вреди, причинени от неправомерно съхранение и обработване на личните ѝ данни в нарушение на чл.5, §1, б. "а" и чл.6 от ОРЗЛД, довело до нарушаване на сигурността на личните данни на ищеца и незаконосъобразно фактическо бездействие на ответника, с което са осъществени нарушения конкретно на разпоредбите на чл.12, чл.14, §3, б. "б" и чл.21, §4 от ОРЗЛД.

С главния иск е съединен иск за заплащане на законната лихва върху претендираното обезщетението, считано от 11.09.2020г. до окончателното изплащане на вземанията.

Ищецът Б. Н. С., в последствие Л. П. Я., основава претенцията си на

следните обстоятелства: На 11.09.2020г. ищецът е получил 5 броя кратки текстови съобщения (SMS) на мобилния си телефон, с които е уведомен, че дължи на Агенция за събиране на вземания сумите 11 754, 33 лева и 1 843,02 лева, с указания за плащане в кратък срок чрез онлайн платформа online.theagency.bg или на каса на Е.. Посочен е бил телефон за информация. Ищецът не е могъл да установи на какво основание и кому дължи тези суми, тъй като в съобщенията не е посочено пълното наименование на ответника (липсва означението за търговската му форма ЕАД) и е изпитал силен стрес, безпокойство, паника и шок. Ищецът се е обадил на посочения телефон за информация, откъдето е узнал, че се търси изпълнение на задължение, поето към [фирма] (кредитор) по силата на сключен Договор за потребителски кредит №PLUS-13316405/09.05.2016г. В проведения телефонен разговор служителка на ответника е уведомила ищцата, че вземането е продадено и следва да плати в 5-дневен срок. Поставеният кратък срок допълнително е допринесъл за увеличаване на стреса. По настояване на ищеца на 15.10.2020г. е изготвено Уведомително писмо за извършено прехвърляне на вземане (цесия) с изх.№УПЦ-П-Б./ PLUS-13316405, което е получено на 16.10.2020г. Ищецът не е давал съгласие на кредитора [фирма] да предоставя личните й данни на други лица. Заявява претенция за заплащане на разноските по делото, включително адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата (ЗА).

Ответникът – [фирма], чрез процесуалния си представител юрисконсулт В. П., оспорва иска по основателност и размер. Твърди, че личните данни на ищеца се обработват по силата на договор за продажба и прехвърляне на вземания от [фирма]. На ответника са цедирани две вземания, произтичащи от договор за потребителски кредит и договор за издаване и ползване на кредитна карта. Твърди, че личните данни на ищеца се обработват с цел събиране на вземането, което е легитимна законова цел. Сочи, че към момента на изпратените съобщения не е изтекъл едномесечният срок по чл.14, §3, буква „а“ от ОРЗЛД за уведомление за обработването. Счита, че твърдените неимуществени вреди на ищеца не са причинени от нарушения при обработването на личните данни. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ приема иска за процесуално допустим.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

Установени факти:

Между ищеца (кредитополучател) и [фирма] (кредитор) е сключен анекс Приложение С.-1257662/26.08.2015г. към Договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS-11397873/26.08.2015г. В т.23 от договора ищецът е дал съгласие договорът и предоставената информация да бъде съхранявана от кредитора и обработвана във връзка с дейността му. Изрично е уговорено, че прехвърлянето на правата на кредитора по този договор не представлява неизпълнение на задължението за съхраняване на информацията и обратването й за целите на договора. С подписването на договора ищецът е потвърдил, че е запознат, разбира и приема условията на договора.

Между ищеца (кредитополучател) и [фирма] (кредитор) е сключен Договор за

потребителски кредит №PLUS-13316405/09.05.2016г. Условието на договора относно съхранението и обработването на личните данни са идентични с предходния договор.

Не е спорно между страните, че по двата договора са останали неизплатени задължения. Не се оспорва и техният размер. Двете вземания са прехвърлени на ответника по силата на Рамков договор за продажба и прехвърляния на вземания от 19.08.2019г. и Приложение №1 от 10.09.2020г., сключен между ответника и [фирма]. Ведно с прехвърлянията на вземанията са предадени личните данни на ищеца и цялата информация, с която е разполагал първоначалният кредитор, включително и мобилният телефон на ищеца.

По делото се представиха разпечатки на 5 броя кратки текстови съобщения (SMS), изпратени на 11.09.2020г. от кратък номер 1917 в периода от 15:45ч. до 16:19ч. В първите две съобщения се сочи, че се дължат суми на Агенция за събиране на вземания, в третото и четвъртото – на А. ЕАД, и едва в петото се посочва пълното наименование на ответника Агенция за събиране на вземания ЕАД. В нито едно от съобщенията не се посочват нито основанията на задължението, нито основанията, на което се обработват личните данни на ищеца. В съобщенията е посочен телефон за информация.

По делото е представено Уведомление от [фирма] до Б. Н. С. за извършената цесия, издадено на 15.10.2020г., за което няма данни да е получено от адресата. Безспорно обаче то е получено от адресата, тъй като го е цитирано и приложено като доказателство с исковата молба.

Видно от предоставена от Комисията за защита на личните данни (КЗЛД) с нейно писмо изх.№ППН-01-399#1 от 26.05.2021 г. информация, пред КЗЛД като постоянно действащ независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламент (ЕС) 2016/679 и на ЗЗЛД (чл.61 ал.1 ЗЗЛД), не е налице висящо или приключило производство, иницирано от ищеца срещу [фирма].

По делото са събрани гласни доказателства, на които съдът дава вяра като обективни, последователни, непротиворечиви и кореспондиращи с приетите писмени доказателства.

Свидетелят К. И. Я., съпруг на Л. Я., сочи, че неговата тъща Б. С. не била притеснена от забавените вноски по кредитите, тъй като се надявала, че ще преговаря с банката и ще постигне разсрочване. Свидетелят е присъствал на получаването на SMS-ите и лично е възприел реакцията на ищеца. Б. С. не разбрала за какви задължения става въпрос и много се притеснила, помислила че може да е някаква измама. Показвала съобщенията на свидетеля и не могли да разберат от какъв телефон са изпратени, защото кратък номер 1917 се използва за различни съобщения, но не може да се идентифицира изпращачът. Обадила се на посочения телефон и тогава някаква служителка ѝ казала, че задълженията ѝ към банката са прехвърлени, а относно това, че Б. С. не е била уведомена за прехвърлянето, отговорила: „Чувствайте се с това телефонно обаждане за уведомена“. Свидетелят сочи, че и по-късно са изпращани съобщения и са получавани телефонни обаждания, които са причинявали голям стрес, тревога и безсъние на ищеца. Б. С. се е лекувала от тежко заболяване в болницата, което според свидетеля може да се дължи и на преживения стрес.

Свидетелят Ц. Н. Ц. сочи, че Б. С. е споделила с него, че се чувства много притеснена

от атаките по телефона и не знае какво да предприеме, дори са обсъждали вариант да потърсят помощ от полицията. Започнала е да вдига високо кръвно налягане и високи стойности на кръвната захар. По професия свидетелят е лекар, специалист по коремна хирургия, поради което Б. С. се обръщала към него за здравни консултации. Б. С. се чувствала отпаднала, имала задух, но не е била болна от Ковид 19. По-късно е била диагностицирана с карцином на белия дроб, от което заболяване е и починала. Страдала е и от диабет. Личното и професионалното мнение на свидетеля е, че притесненията и стресът, които са причинени от атаките по телефона, ако не са причинили карцинома, то са допринесли за влошаване на здравословното състояние на Б. С..

Правни изводи:

По допустимостта на иска:

Налице са положителните, като съответно липсват отрицателните условия, свързани със съществуването и упражняването на правото на иск. Искът е предявен от процесуално правоспособна и дееспособна страна при наличие на правен интерес и срещу процесуално правоспособна страна –администратора на личните данни, от действието или бездействието на който се претендират вредите. Не е налице и пречката по чл.39, ал.4 от специалния ЗЗЛД.

По основателността на иска:

Фактическият състав на отговорността на администратора на лични данни по чл.39, ал.1 и ал.2 от ЗЗЛД и чл.82, §1 от Регламент 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (ОРЗЛД) включва следните елементи: 1/противоправно поведение на администратора на лични данни, изразяващо се в незаконосъобразно действие или бездействие при или по повод обработката на личните данни; 2/вреда от това действие или бездействие; 3/причинна връзка между незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Не подлежи на установяване виновно поведение на ответника, тъй като отговорността на администратора на лични данни е обективна. Незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението – чл.204, ал.4 от АПК.

I.Противоправно поведение

1. По отношение на твърдяното незаконосъобразно действие

Ищецът твърди, че обработването на личните данни на Б. С. от ответника е в нарушение на чл.6 от ОРЗЛД.

Съгласно чл.4, § 2 от Регламент 2016/679 „обработване" означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирание, ограничаване, изтриване или унищожаване. Първият основен принцип за обработването на личните данни е прогласен в чл.5, §1 от ОРЗЛД: личните данни се обработват при спазване на

изискванията за законосъобразност, добросъвестност и прозрачност.

В чл. 6, §1, б. „а“, „в“, „е“ от регламента са указани изрично и алтернативно основанията за обработване - само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

Първото посочено от ищеца условие е липсата на изрично съгласие за обработване на личните данни под формата на разкриване чрез предаване. „Съгласие на субекта на данните“ съгласно чл.4, §11 от регламента означава всяко свободно изразено, конкретно, информирано и недвусмислено указание за волята на субекта на данните, посредством изявление или ясно потвърждаващо действие, което изразява съгласието му свързаните с него лични данни да бъдат обработени. В случая това съгласие е налице, в хипотезата му на ясно потвърждаващо действие – декларацията, че Б. С. е запозната с общите условия, съгласно които банката може да прехвърли вземането си на трето лице. Като се вземе предвид, че задълженията и съответно вземанията се индивидуализират с имената и личните данни на длъжниците, следва информираното съгласие за прехвърляне на вземанията да се счита за имплицитно съгласие за предоставяне на личните данни на длъжника на приобретателя на вземането. По тези съображения съдът приема, че Б. С. е дала съгласието си по чл.6, §1, б. „а“ от регламента банката да обработва личните ѝ данни, като ги предоставя на трето лице, приобретател на вземането.

Не е налице основанието по чл.6, §1, б. „б“ от регламента - обработването на личните данни на лицето да е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна. Длъжникът по вземането не е страна по договора за цесия, следователно това основание в случая е неприложимо.

Не е налице основанието по чл.6, §1, б. „в“ от регламента - обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора. Събирането на вземания по неиздължени кредити е право на банката, но за изпълнението му тя разполага с различни средства, като зависи от нея кое от тях да избере. Цесията е опция, а не задължително средство за събиране на вземането, поради което не може да се приеме, че предоставянето на личните данни на длъжника на цесионера е с оглед спазване на законово задължение.

Не са относими основанията по чл.6, §1, б. „г“ и „д“ от регламента, тъй като обработването на данните чрез разкриване и предаване не е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице, нито е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора.

Налице е обаче основанието по чл.6, §.1, б. „е“ от регламента - обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, които са приоритетни спрямо интересите на субекта на личните данни. Законен (легитимен) е онзи интерес, който като породен и целящ задоволяване на определена потребност на субектите на правото, е признат за допустим от правото, т. е. за него са предвидени правни средства за осъществяване (субективни права), а там, където такива изрично не са - те са допустими с оглед на общите принципи на правото. Безспорно банката има интерес да събере задълженията си, включително като ги продаде чрез договор за цесия. Чрез получената цена на цесията банката удовлетворява претенцията си срещу длъжника, ergo, за банката цесията има погасителен ефект. Цесията е двустранен договор между цедента (стария кредитор) и цесионера (новия кредитор), при който съдържанието на първоначалното правоотношение се запазва, като се заменя само кредиторът, без да се изисква приемане на цесията от длъжника. Цесионерът придобива вземането в състоянието, в което се намира, и на него са противопоставими всички възражения, които длъжникът има срещу цедента. Длъжникът не може да осуети смяната на кредитора и да се противопостави на свободното прехвърляне на вземането, размерът, характерът и условията на които не се променят, тъй като той не губи възраженията си и за него е все едно дали ще изпълнява на цедента или на цесионера. Така чрез института на цесията (чл.99 и чл.100 от Закона за задълженията и договорите - ЗЗД) законодателят признава легитимен интерес на кредитора, който е приоритетен над интереса на длъжника – затова цесията произвежда действие за длъжника без неговото съгласие, като е достатъчно той да бъде само уведомен за смяната на кредиторите, за да изпълни задължението си на новия кредитор.

Целта на закона, така както е дефинирана в чл.1, ал.3 от ЗЗЛД, е да осигури защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни в съответствие с Регламент (ЕС) 2016/679. Регламентът изрично посочва, че правото на защита на личните данни не е абсолютно право, а трябва да бъде разглеждано във връзка с функцията му в обществото и да бъде в равновесие с другите основни права съгласно принципа на пропорционалност – Регламент 2016/679, П., рецитал 4. Следователно правото на длъжника на защита на личните му данни трябва да се разглежда пропорционално на правото на кредитора да събере вземането си, включително като обработи личните данни на длъжника чрез предоставяне на трето лице с цел удовлетворяване на интереса си. Респективно, тази пропорционалност на правата и на баланса на интересите трябва да се съблюдава и по отношение на цесионера.

С оглед на изложеното съдът приема, че ответникът е обработвал личните данни на Б. С. в съответствие с чл.6, §.1, б. „а“ и „е“ от Регламент 2016/679. Не е налице незаконосъобразно действие на ответника.

2. По отношение на твърдяното незаконосъобразно бездействие

За да е налице незаконосъобразно бездействие на администратора на , той трябва да има вменено от закона задължение да извършва конкретни действия.

Разпоредбата на чл.14, §1 от ОРЗЛД урежда задълженията на администратора на лични данни в случаите, когато личните данни не са

получени от субекта на данните, като го задължава да предостави следната информация: а)данните, които идентифицират администратора и координатите за връзка с него и, когато е приложимо, тези на представителя на администратора; б) координатите за връзка с длъжностното лице по защита на данните, когато е приложимо; в)целите на обработването, за което личните данни са предназначени, както и правното основание за обработването; г)съответните категории лични данни; д) получателите или категориите получатели на личните данни, ако има такива; е) когато е приложимо, намерението на администратора да предаде данните на трета държава или на международна организация, и наличието или отсъствието на решение на Комисията относно адекватното ниво на защита или в случай на предаване на данни съгласно член 46 или 47, или член 49, параграф 1, втора алинея с позоваване на подходящите или приложимите гаранции и средствата за получаване на копие от тях или на информация къде са налични.

Съгласно чл.14, §3 (б) от ОРЗЛД когато данните се използват за връзка със субекта на данните, тази информация се предоставя най-късно при осъществяване на първия контакт със субекта на данните.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установи, че при осъществяването на първия контакт ответникът не е изпълнил задълженията си по §1, букви (а), (б), (в) и (г), относими към настоящия случай, в срока по чл.14, §3 (б) от ОРЗЛД.

Установи се, че информацията е предоставена устно по телефона след искане на ищеца. Но предоставената информация не е нито изчерпателна, нито достатъчно ясна. Напротив, в изпратените текстови съобщения информацията е дори подвеждаща, като неизписването на пълното търговско наименование на ответника води до асоциации с Агенцията за събиране на държавни вземания и съответно води до възможност от объркване на субекта на личните данни. Ответникът не е взел необходимите мерки да предостави прозрачна и ясна информация, с което е нарушил разпоредбата на чл.12, §1 от ОРЗЛД. Представеното уведомление от банката за цесията е извършено в изпълнение на задължението на цедента по чл.99, ал.3 от ЗЗД, и не може да се счита като изпълнение на цесионера по чл.12 и чл.14 от ОРЗЛД в качеството му на администратор на лични данни. Отделно от това, в случая това уведомление е изпратено два месеца след цесията и един месец след осъществяване на първия контакт на ответника с ищеца.

Ответникът не е изпълнил задължението си по чл.21, §4 във връзка с чл.6 (е) от ОРЗЛД да уведоми изрично ищеца още при първия контакт за възможността да възрази срещу обработването на личните й данни.

Горното установява незаконосъобразно бездействие на ответника.

В заключение съдът приема, че ответникът обработва личните данни на ищеца на основание чл.6 (е) от ОРЗЛД, но с бездействието си допуска нарушения при обработването – неизпълнение на задълженията по чл.14, §1, чл.12, §1 и чл.21, §4 от ОРЗЛД, с което се осъществява първият елемент от фактическия състав на отговорността на ищеца по чл.82, §1 от ОРЗЛД.

II. Неимуществените вреди

Неимуществените вреди се изразяват в претърпени болки и страдания

–тревога и психически притеснения, и се установяват от гласните доказателства. Съдът приема, с оглед на безспорно установената липса на информация относно лицето, което обработва личните данни и основанието, на което се извършва това обработване, че е нормално ищецът да изпитва неудобства, да се чувства притеснено и несигурно. При всички случаи изпращането на текстови съобщения от неидентифициран субект за суми, дължими в кратки срокове на неясно основание, накърнява сигурността на ищеца в неговата лична и имуществена сфера. Съдът дава вяра на показанията на свидетелите, въпреки връзката по сватовство на първия свидетел, и приема за установено, че Б. С. е изпитала притеснения, безпокойство и стрес от неправилната обработка на личните ѝ данни. Вредите са причинени на 11.09.2020г.

III. Причинна връзка между противоправното поведение на ответника и петърпените от ищеца вреди

Основното възражение на ответника е относно липсата на причинна връзка между заболяванията на ищеца и обработването на личните данни

Противоправният резултат е налице – безспорно се установиха нарушения при обработването на личните данни. Към момента на нарушението карциномът на белия дроб не е бил позитивиран. Не е безспорно установено, че карциномът е следствие от преживения стрес. Съдът приема наличие на причинна връзка само между противоправното поведение на ответника и естествените притеснения, безпокойство и стрес, които би изпитал всеки човек, разбирайки, че се обработват личните му данни без да получи пълна и точна информация за това.

IV. По отношение на размера на обезщетението

В съответствие с изложеното по-горе съдът приема, че на обезщетяване подлежат обичайните неимуществени вреди, причинени от бездействието на ответника, които съдът следва да определи по справедливост на основание чл.52 от ЗЗД. За обезщетяване на обичайни вреди съдът изхожда от характера на увреждането и от стандарта на живот, преценен на основата на минималната работна заплата (за исковия период минималната работна заплата е 610 лева). Ищецът не претендира и не доказва вреди, по-големи от обичайните, поради което не се налага и да представя доказателства за специфични на неговото положение обстоятелства, които основават по-големи вреди от обичайните.

Съдът, като съобрази от една страна увредата на ищеца, която се изразява в обичайното психическо притеснение в тази ситуация, и от друга страна като взе предвид, че бездействието на ответника не е единственият и решаващ фактор за психическите притеснения на ищеца, които се основават преди всичко на задълженията по договорите за кредит, и на основание чл.52 от Закона за задълженията и договорите, намира, че сумата от 1830 лева (трикратният размер на минималната работна заплата) представлява справедливо обезщетение на неимуществените вреди.

V. По отношение на съединения иск за лихва

Съединеният иск за заплащане на законна лихва за причинените вреди е основателен, считано от датата на причиняването им.

По изложените съображения искът се уважава в размер на 1830 лева, ведно със законната лихва, считано от 11.09.2020г., а над тази сума до пълния предявен размер от 5 000 лева искът се отхвърля.

Разноски:

При този изход на спора на основание чл.78 от ГПК за ищеца възникна право на разноски съразмерно на уважената част на иска.

На основание чл.38, ал.1, т.3 от ЗА ответникът следва да заплати на адвокат Л. Я. минималното адвокатско възнаграждение по чл.8, ал.1, т.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което съобразно уважената част от иска възлиза в размер на 120 лева. Отеникът следва да възстанови на ищеца и част от платената държавна такса, която соразно уважената част от иска възлиза на 4 лева.

На основание чл. 78, ал.8 от ГПК ищецът следва да заплати на ответника възнаграждение за юрисконсулт, определено на основание чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ. Като съобрази фактичската и правна сложност на делото съдът определя юрисконсултското възнаграждение в минималния размер от 100 лева, от които съобразно отхвърлената част от иска ищецът следва да заплати 63 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК Административен съд София-град, 38 –ми състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Л. П. Я. обезщетение за неимуществени вреди, причинени от незаконосъобразно обработване на личните данни на майка ѝ Б. Н. С., в размер на 1830 (хиляда осемстотин и тридесет) лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 11.09.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска на Л. П. Я. срещу [фирма] за обезщетение на неимуществени вреди в останалата му част до предявения размер от 5 000 лева.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Л. П. Я. разноски в размер на 124 (сто двадесет и четири) лева.

ОСЪЖДА Л. П. Я. да заплати на [фирма] юрисконсултско възнаграждение в размер на 63 (шестдесет и три) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

